

Det vil ses, at uagtet disse Udgiftsposter efter deres Bestaafenhed høre til de mindre varierende — paa andre Paragrafer vil man kunne finde langt mere iøinefaldende Forskjelligheder —, er der dog, bortset fra den med et rundt Tal bevilgede Konto: uforudsete Udgifter, kun en eneste Konto, der i alle tre Aar er bevilget med det samme Beløb. Hvad er herefter de „hidtil gjældende Regler“ for hver enkelt Udgiftsposts Beløb? Det vil være umuligt at svare herpaa. Derfor foresatte de to Statsrevisorer den aldeles vilkaarlige Paastand, at „de hidtil gjældende Regler“ skal forstaaes som „det nærmest forudgaaende Aars Finantslov“ — en Paastand, for hvilken der ikke findes Spor af Hjemmel i den midlertidige Bevillingslov, som ikke med et Ord nævner hin Finantslov. Det er da ogsaa en aldeles fastslaaet Sætning, at en Finantslov kun har Gyldighed og bindende Kraft for det enkelte Aar, for hvilken den er vedtaget, og det kan saa meget mindre gaa an at gjøre den til Norm ogsaa for det følgende Aar, som det er klart, at Finantsloven for 1880—81 ikke kan opfylde den Fordring at indeholde „et Overslag over Statens Indtægter og Udgifter“ i 1881—82. Det er da ogsaa kun med væsentlige Modifikationer og Restriktioner, at de to Statsrevisorer ville lade det foregaaende Aars Finantslov gjælde, og de have i saa Henseende maattet opføre et ganske vist findrigt, men meget kunstigt System af Regler, som skulle supplere deres Hovedregel, uden at denne dog derved bliver mere holdbar. Thi dette staar fast, at den midlertidige Finantslov ikke henviser til nogenformelt anden absolut Begrænsning af de enkelte Udgiftsposters Omfang end den, der findes i det forelagte Finantslovsforslag. Naar Flertallet mener, at man ved at fastholde dette, kommer til „urimelige Konsekvenser“ fordi „Regjeringen behøvede kun til Texten fra tidligere Finantslove at knytte Begjæringen om hvilkensomhelst Summer, for ogsaa ved Hjælp af midlertidige Finantslove at blive raadig over disse Beløb“, synes det rent at glemme, at

det er Rigsdagen, der vedtager midlertidige Finantslove og saaledes er raadig over disse Ord og Indhold, og at den i det forudsatte Tilfælde næppe vilde give Regjeringen den forlangte Bemyndigelse.

Overfor Flertallets Forslag om at henviser de af Statsrevisorerne Dinesen og Drejsing behandlede Dele af Statsregnskabet for 1881—82 til Statsrevisionen for 1882—83 vilde det maaske for Mindretallet være naturligt at foreslaa de af Statsrevisorerne Høgsbro og Hørup fra et, efter alt det Anførte, aldeles urigtigt Standpunkt behandlede Dele af Statsregnskabet henviser til ny Behandling af næste Aars Statsrevisorer. Da imidlertid Landstingets Udvalg i det Væsentlige alt har udført det Arbejde, som vilde være fornødent for at forrigere de nævnte Statsrevisorer's Indstillinger, finder Mindretallet det ufornødent at stille Forslag herom.

Af hele denne Række Indstillinger fremhæver Flertallet et enkelt Punkt, „fordi den paagjældende Minister derved ikke alene har sat sig udover de hidtil gjældende Regler, men ogsaa udtrykkelig tilsidefat Folkethingets Afstemning“, nemlig at Kultusministeren har „dækket Universitetets Underbalance 74,049 Kr. 47 Ø. ved u hjemlet Udbetaling af Statskassen“. Bortset fra, at Ministeren paa dette Punkt, da begge Things Afstemninger gif bestemt imod hinanden, nødvendig maatte „udtrykkelig tilsidefatte“ enten det ene eller det andet Things Afstemning, hviler Flertallets Anke paa den foran imødegaaede Forudsætning, at det skulde være de enkelte Udgiftsposters Beløb, som skulde være afgjort ved hidtil gjældende Regler. Den „hidtil gjældende Regel“ var imidlertid den, at der paa Finantsloven opførtes en Bestemmelse om, at det Understud, som fremkom, forsaavidt det paa Finantsloven opførte Tilstud fra Statskassen var utilstrækkeligt til at tilvejebringe Balance imellem Indtægt og Udgift, skulde dækkes af Universitetets Kapitalformue. Da nu det paa det Finantslovsforslag, hvortil den midlertidige Finantslov henviser, opførte